בס"ד

יום א', ו' בניסן תשנ"ז (13 באפריל)

"עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,
יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם"

אבא קובנר, 1978

ב"מ היו ראשונים של חודש ניסן נוהגים הגבי-כנסיות לקרוא, מתוך תומם, את פרשת נשיאו של יום, שהקריב בעצמן של חנוכת המשכן במדבר, את קורבנות חנוכת המזבח בשנה השנייה לצאת ישראל ממצרים. וכן, לפי הדמה שהקריבו קורבנות אלה היתה מיום או' בניסן (יום חנוכת המשכן) ועד יום י"ב בו.
כינשיאו שהקריב היום, ו' ניסן, היה הנשיא לבני יהודה, אלישמע בן עמיהוד.

לקראת יום שחרורה של העיר טבריה ב"ד' תמוז תש"ל בעלחמת הקוממיות:
העיר טבריה, בת כ-2000 שנה, מיוחסת תשובה בתולדות העם והארץ. היו אחת מ-4 הערים הקדושות ליהודים בארץ ישראל (שהן ירושלים, חברון, טבריה וצפת).
טבריה נוסדה בשנים 17-22 לספירה ב"ד' הורדוס אנטיפס על חורבות העיר רקת שבנחלת נפתלי (ר' ספר יהושע - י"ט 35). נקראה על-שם הקיסר טיבריוס. בתחילה נקראה העיר ברומי (לפני חורבן בי"ת המקדש), אך היו נכנעה ללא קרב ולא נהרסה.
היו היתה מרכז רוחני חשוב בימי המשנה והתלמוד. לכאן עברה הסנהדרין מציפורי וכאן נחתם התלמוד הירושלמי. במאה המאה ה-4 היה מקום מרכז שומרוני בה ובמאה ה-5 התקבצו בה גם יהודים ונוצרים.
אחרי הכיבוש הערבי בשנת 636, טבריה נהיתה לבירת הפלך ומרכז יהודי חשוב. היתה מושב של תנאים ופייטנים ויוצרי הניקוד הטבריאני שאנו משתמשים בו היום.
ב-1187 נתרבה במערכה הגדולה בין הצלבנים שבראשם ב-1099 ערבין המוסלמים. נשארה בתורבנה עד סופו. בשנה זו מסר הסולטן סולימן המפואר את טבריה לצדון יוסף נשיא שבנה את הריסותיה. מבניו סופרו ורק אחרי שהשיג שלום-עמר השתלט על הפלגל בסופו שוב הגל הישוב היהודי בטבריה להתרחב.

יום נעים!